

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 304/05
11.04.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Горана Чавлине и др Глигорија Спасојевића, чланова већа и саветника Гордане Бурлић, записничара, у кривичном предмету против оптуженог **АА**, због кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног закона Савезне Републике Југославије и кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, изјављеној против пресуде Округног суда у Пироту К.19/04 од 25.10.2004. године, у седници већа одржаној 11.04.2005. године, у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, у присуству оптуженог и његовог браниоца, а у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖЕЊЕМ жалбе браниоца оптуженог АА, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Округног суда у Пироту К.19/04 од 25.10.2004. године, само у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што Врховни суд оптуженом АА, за кривична дела за која је побијаном пресудом оглашен кривим **ИЗРИЧЕ УСЛОВНУ ОСУДУ**, задржавајући му као правилно утврђене појединачне казне затвора и то: за кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, казну затвора у трајању од 4 (четири) месеца, а за кривично дело неовлашћене производње и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, казну затвора у трајању од 3 (три) месеца, као и јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) месеци, која се неће извршити, уколико оптужени у року од 3 (три) године не изврши ново кривично дело.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Округног суда у Пироту К.19/04 од 25.10.2004. године, оптужени АА је оглашен кривим, за кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ СРЈ и за кривично дело неовлашћене производње и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. КЗ СРЈ и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од пет месеци. Према оптуженом је изречена мера безбедности одузимања предмета и то 191,9 грама марихуане. Оптужени је обавезан да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 8.000,00 динара, а на име паушала износ од 3.000,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио бранилац оптуженог, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, с предлогом да се побијана пресуда преиначи и оптуженом изрекне условна осуда.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж.429/05 од 08.03.2005. године, предложио је да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована, а првостепена пресуда потврди.

Врховни суд је у седници већа, одржаној у смислу члана 375. ЗКП, у присуству оптуженог и његовог браниоца, а у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, размотрио списе предмета, испитао побијану пресуду, ценио наводе у жалби и предлог Републичког јавног тужиоца, па налази:

Жалба је делимично основана.

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона, на које Врховни суд, као другостепени суд, пази по службеној дужности, у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП, а у жалби браниоца се и не наводи о којим повредама кривичног поступка се у конкретном случају ради, нити се из навода жалбе то може закључити.

Неосновани су жалбени наводи који се односе на утврђено чињенично стање. Наиме, бранилац оптуженог у жалби тврди да уживалац дроге, по правилу и није растурач дроге, наводећи да у поновном поступку нису саслушани бројни сведоци.

По оцени Врховног суда, жалбеним наводима се не доводи у сумњу утврђено чињенично стање и закључак првостепеног суда, да је оптужени у лето 2000. године и у децембру исте године, као и у јануару 2001. године, на начин и под околностима описаним у изреци првостепене пресуде давао цигарете са марихуаном, ББ и ВВ и ГГ, ради пушења. Такође је утврђено да је оптужени у јануару 2001. године купио у Београду 200 грама марихуане, за 100 DEM, ради продаје и да је ДД продао две цигарете са марихуаном за 100,00 динара, а након неколико дана и око 6 грама марихуане за ручни сат марке "Сеико 5", да је остатак марихуане у количини од 191,90 грама намењеној продаји, држао у орману, у својој кући, све до 19.01.2001. године, када је пронађена од стране полиције. Утврђено чињенично стање, засновано је на изведеним доказима, наведеним у образложењу побијане пресуде, а посебно на исказима сведока ББ, ВВ, ГГ и ДДД, потврде о одузетим предметима, записника о претресању стана и других просторија, извештаја института безбедности МУП-а Србије, СУП Пирот, о вештачењу и на основу одбране оптуженог. Искази сведока су оцењени појединачно и у међусобној повезаности, а у вези са наводима одбране оптуженог у смислу члана 352. став 2. ЗКП, па се жалбеним наводима не доводи у сумњу, а и сви други изведени докази су у међусобној сагласности.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, правилно је примењен кривични закон, када је суд радње оптуженог правно квалификовао као кривично дело омогућавања уживања опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ СРЈ и кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. КЗ СРЈ.

Побијајући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, Врховни суд налази да су жалбени наводи браниоца оптуженог основани.

При одмеравању кривичне санкције оптуженом, Врховни суд је ценио све околности које су у смислу члана 41. КЗ СРЈ релевантне, па је као олакшавајуће околности ценио да се ради о младом човеку, до сада неосуђиваном, који се у међувремену оженио. По оцени Врховног суда, казна коју је изрекао првостепени суд је строжија него што је то нужно са становишта сврхе кажњавања, с обзиром на то да олакшавајуће околности није ценио у довољној мери, док чињенице да је у међувремену добио и дете, као и протек времена од критичног догађаја није уопште ценио, па је и овим околностима у склопу околности које је утврдио првостепени суд у смислу члана 41. КЗ СРЈ, Врховни суд дао значај особито олакшавајућих околности, што оптуженог као учиниоца, чини мање друштвено опасним, него што је то нашао првостепени суд, па се основано може очекивати да ће се блажом кривичном санкцијом – условном осудом остварити сврха кажњавања из члана 33. КЗ СРЈ, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 5. став 2. КЗ СРЈ. Стога је овај суд и преиначио првостепену пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији, како је то и наведено.

Из изложеног, на основу члана 391. став 1. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар, Председник већа
судија,

Гордана Бурлић, с.р. Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка

ан